

Івона стовбичив під облупленими дверима чужого підїзду й нерішуче переминався з ноги на ногу. Типова занедбана хрущівка, яких сотні, а може й тисячі у місті, з'явилася у полі його зору вперше. І він намагався психологічно сприйняти незнайомий йому об'єкт. Щиро кажучи, місце призначення уявляв собі зовсім інакше. Уява змальовувала як мінімум старий загадковий особняк з височеним, обвитим плющем кам'яним муром, на який спинаються такі ж загадкові здоровенні пси... А тут – якась хрущівка, яких сотні, а може й тисячі у місті. Замурзані шмаркаті діти на майданчику, зашифровані бабуленції на лавиці, що спостережливістю нагадують агентів КДБ... Щось тут не так...

Івона витягнув з кишені телефон і ще раз звірив знайдену пошуковою системою адресу з назвою вулиці та номером будинку. Прибита на розі будинку табличка ніби глузувала з Івонної недовіри, промовляючи до нього нахабним глузуючим тоном :

«Та я це, я... Можеш не сумніватися... А ти хоромів чекав, чувак? Тоді тобі не за адресою»...

– От стерво, – подумав Івона про табличку, і його пальці знову заковзали екраном айфона.

Думки заважали зосередитися. Перш, аніж попертися сюди, Івона довго зважував, до кого звернутися. Перше, що спадало на думку – відвідати психіатра. Однак, уявивши собі оті відвідини, і власну сповідь, і обличчя лікаря при тому, як Івона розповідатиме деталі «хвороби», від наміру відмовився. У кращому випадку пропишуть антидепресанти. У гіршому – примусово направлять на «реабілітацію» до товариства справжніх хронічних психів. Ні те, ні інше допустити Івона не міг. І вирішив піти іншим шляхом.

Івона зібрався таки з думками й сконцентрувався на екрані телефону. Знайшовши на одному з сайтів оголошення із вказаною адресою, ще раз переконався, що помилки ніде не допустив. Івона добирався сюди близько двох годин, тож вертатися без результату не мало сенсу. І він наважився таки увійти в темний квадрат смердючого шкварками під'їзду.

Квартира значилася під номером два, тож знаходилася на першому поверсі. Номерів на дверях не виявилось і, зваживши логічно, Івона натиснув на гудзичок дзвінка дверей, що знаходилися праворуч. Трохи зачекавши, подзвонив ще раз, та, не дїждавшись реакції, легенько натиснув на ручку дверей. Двері виявилися відчиненими. Врешті решт про зустріч домовлено заздальгідь, тож не виключено, що двері відчинили саме для нього. І, довго не вагаючись, Івона зайшов усередину.

Захарачений речами передпокій нагадував спільний коридор сталінської комуналки, як їх зазвичай зображають у кінофільмах. Купа мотлоху, накиданого на абияк змайстрований вішак, старий велосипед, підвишений на величезних, вмонтованих у стіну цвяхах (для заощадження житлоплощі), алюмінієве відро з брудною намотаною на патик шматою. Запах шкварок загострився, тільки до нього ще приєднався дух пересмаженої цибулі. Судячи по всьому, смажинина готувалася саме у цій квартирі.

Івона не знав, як поводитися далі й ще раз постукав у двері, тільки з внутрішнього боку. Запитувати голосно про те, чи є хто вдома, видавалося безглуздом, адже присутність господаря видавалася очевидною.

Раптом з кухні донісся рипучий голос – той самий, який Івона чув по телефону напередодні. У пошуках людини з надзвичайними здібностями він набрав саме цей номер, обравши його із сотні подібних пропозицій. І чому саме цей, міг собі пояснити. Підкупило те, що оголошення виглядало максимально лаконічним, без детальних описувань страхіть, які можуть трапитися з людьми як от порча, чаклунство, прокляття і тому подібна муть. Муті зазвичай нараховувалося стільки, скільки й надзвичайних здібностей у людей, які обіцяли за певну нагороду тієї муті збавити клієнта. До переліку послуг додавалися й такі, що викликали більше іронію аніж довіру. «Знімаю порчу, лікую казки, збавлю від лукавого, пророчу долю, привертаю коханого, розгадую сни, налагоджую зв'язок із космосом чи з родичами, яких давно нема на світі»... Жах... Про ізотерику Івона нічого не знав – навіть уяви не мав, що воно таке, і з чим його їдять. А ось красномовні цифри з багатьма нулями, що ототожнювалися із ці-

ною на магію, були для Івони цілком конкретними й зрозумілими. У обраному Івною оголошенні не було ані вартості послуг, ані вихваллянь. Одна тільки коротка фраза. «Якщо з вами відбувається щось дивне, я допоможу розібратися...» Саме те, що йому потрібно... Бо ж з ним і справді відбувалися дуже й дуже дивні речі...

– Що ти там товчешся в коридорі? Проходь і сідай...

...Бувають на світі такі голоси, по яких важко визначити без присутності господаря його стать. Саме такий голос віддав з кухні наказ, і наразі Івона не знав, як відгукнутися навзаєм. Натомість він подивився на власні черевики і, пригадавши, що сьогодні вдягнув новісінькі шовкові, придбані у модному бутику шкарпетки, ледь не впав у розпач. Навколо було брудно, а довгі вологі смуги від шмати, що наразі спочивала у бурого кольору воді, свідчили про те, що підлогу тут «мили» цілком недавно.

– Не роззувайся, – озвався голос з кухні, неначе прочитавши Іво-нині думки. І він відповів коротко, так, аби власник голосу не здогадався про відсутність ідентифікації його статі. – Добре.

Івона зайшов до кімнати, яка нагадувала більше вороняче кубло, аніж людське помешкання. Навколо у неймовірному безладі знаходилося безліч дивних несумісних із вжитком речей. Здавалося, що людина, яка наразі претендує на їх власництво, роками збирала по світі все, що «погано лежить». Речі були різними – і за виглядом, і за віком, і за вартістю. Тут можна було знайти і старовинні маски, привезені кимось із Іспанії, а може з Італії. Інкрустовані металом табакерки, з яких ось-ось, здавалося, вискочить джин. Безліч ваз найрізноманітнішого стилю й орнаменту, а деякі з них – модерні, взагалі без орнаменту, геометрично правильних форм, притаманних авангарду чи хай теку. Порепані, не перефарбовані напевно з дня свого народження стіни прикривало безліч картин, що також були дуже різними й здавалися несумісними. Від одних віяло духом старовини, і вицвіле полотно свідчило про те, що вони є справжнім раритетом. Інші – намальовані недавно, і багато з них витворами мистецтва назвати було важко, однак вони займали повноцінну частину стінного простору нарівні із справжніми шедеврами.

– Дивний господар, – подумав Івона. – Багатьом із присутніх робіт місце у Луврі, а тут живуть з відчиненими дверима. У наш час небезпечно жити отак. Одного дня тебе хтось лупне ззаду по голові і по всьому.

– Ще жоден злодій сюди не зайшов. – прокоментував рипучий голос із кухні. Івоні стало моторошно – здавалося, людина, про яку він

нічого не знає (ба... не знає навіть, чоловік це чи жінка) зчитує з нього інформацію, не встигнувши навіть подати руки. Якби хтось розповів про подібне бодай тиждень тому, Івона не повірив би, натомість іронізував би та насміхався, бо ж уся ця «братія» магів та чорнокнижників особливої поваги у нього не викликала. Якби не обставини, що несподівано, немов тайфун чи цунамі, обрушилися йому на голову, то до скону віку не повірив би, що здатен звернутися по допомогу до «чаклуна». До людини, яка нічого не петрає у логіці та обґрунтованості тих чи інших речей. Івона ж був конкретиком. Він любив шукати пояснення. Однак цього разу пояснення він не знайшов. Тому знаходився наразі тут і, обравши з кількох цілком різних стільців на його думку найнадійніший, присів на красчок. Серед стародавніх запилюжених речей вилощений напарфумлений молодик почувався мов дешева мазанина у храмі, якою колекціонери старовинних ікон підмінюють безцінні оригінали. Йому хотілося встати й піти геть, так і не ідентифікувавши господаря. Однак права на вибір не було. На своєму життєвому шляху Івона забрів у глухий кут.

За роздумами він не помітив, як шкварчання в кухні припинилося. На порозі з'явилася дивна особа, напівжінка-напівчоловік. Івона з несподіванки схопився на рівні ноги, однак, як поводитися далі, не знав. Особа, що стояла перед ним, була вбрана у домашні вовняні штани з відтягнутими обвислими колінками, а поверх штанів у строкатий вицвілий халат. Халат міг належати однаково як жінці, так і чоловікові, так само як і зачіска – коротка, «під хлопчика», яку так любляють носити практичні жінки старшого віку.

– От халепа. – подумав Івона, і вирішив взяти ініціативу в свої руки, сподіваючись хитрим шляхом таки визначити, хто перед ним наразі є. – Мене звати Івона. А вас?

– Хіба таке ім'я буває? – тим самим рипучим голосом без статевої ознаки запитав напівжінка-напівчоловік. І доки Івона міркував, чи традиційно по-хлопськи простягнути руку для привітання, а чи обмежитися поштивим нахилом голови, особа, що так і не відрекомендувалася, просто пройшла повз, тим самим демонструючи безглуздість роздумів та недоцільність запитання. Тягнучи за собою капці, прочвалала повз гостя, й без поспіху, ніби виконуючи звичні хатні справи, почала збирати по кімнаті якісь речі, шукаючи їх попередньо серед гармидеру поглядом, і зносити на стіл. Івону вперто не помічали.

– Взагалі то насправді мене звати Іван, – ніби виправдовуючись, розпочав пояснення. – Однак Іванів на світі багато, тільки у моєму класі нас опинилося четверо... Тож, аби вирізнити одного від іншого,